

הרצאה 158: האגו כמשתף פעולה עם העצמי האמיתי או כמכשיל אותו

ברוכים הבאים, ידידי היקרים. מי ייתן וברכות וכוח, הבנת האמת וזרימה חיה של אנרגיה אוניברסאלית ימלאו ויזינו אתכם כשתשמעו מילים אלו ותיקחו אותן אתכם – אולי יותר מהשפעה פנימית על כוחות נשמתכם מאשר כזיכרון אינטלקטואלי של הדברים.

רבים מידידי בנתיב אינטנסיבי זה של הגשמה עצמית הגיעו לצומת שבה הם רואים את הנוף הפנימי הישן, שהנו פחד: פחד מהחיים, פחד מהמוות, פחד מהנאה, פחד מויתור על שליטה, פחד מרגשות – פחד מהקיום, ככה. נדרש עימות-עצמי רב, כידוע לכולכם, כדי להפוך מודעים לפחדים אלו. בדרך כלל הם מכוסים ומוסתרים, אך אף על פי כן הם קיימים.

רבים מידידי הגיעו לנקודה שבה, לתדהמתם, הם מתחילים פתאום לראות כיצד הם מפחדים מכל היבטי החיים הללו שזה עתה הזכרתי. ככל שהמודעות לפחדים אלו גוברת, האדם הופך בהדרגה ובאופן אוטומטי להיות מודע גם להשפעות של פחדים לא מודעים עד כה אלו על חייו: מה הם גורמים לו לעשות וכיצד הם גורמים לו לסגת מהחיים. האדם מתחיל אז להבין את אותם רגשות עמומים של פספוס בחיים שמלווים אותו בדרך כלל בלי שידע בדיוק מדוע, והוא מתחיל לתפוס עד כמה הוא מחמיץ. ידידי, אתם אכן מחמיצים הרבה מהחיים עצמם. אתם מחמיצים את התהליך היצירתי שלהם בכך שאתם מפחדים מתהליך זה.

ברצוני לדון כעת במספר היבטים של פחדים אלו, במכנה המשותף שלהם, דבר שיראה לכם כיצד לתקן מצב בלתי נחוץ של פחד, תסכול וכאב. כיוון שאפילו אלו מכם שטרם גילו שפחדים אלו קיימים יגלו במוקדם או במאוחר את קיומם, במיוחד כשאתם מוצאים את עצמכם צומחים ונעים באופן דינאמי בנתיב של התפתחות והגשמה עצמית. כשתהפכו כך מודעים לאופן שבו הסתרתם מפני החיים כתוצאה מפחדים אלו, דבריי – בהסתכלות לאחור – יהפכו למסייעים מאד. הם עשויים לזרוע כעת זרע בנשמתכם, שישא פרי כשתהיו מוכנים בשלמות לראות את הבעיה ולפתור אותה. התמודדות עם פחדים אלו היא אכן המטרה העיקרית בחיים.

הטבע של כל הפחדים הללו הוא אי הבנה ביחס לתפקיד האגו ולקשר שלו לעצמי האמיתי. קשר זה הוא מעודן מאד וקשה להגדיר אותו במילים, כיוון שכמו כל אמיתות החיים, הוא מלא בסתירות לכאורה; לפחות כל עוד אתם מוצאים את עצמכם חושבים וחיים באופן דואלי. ברגע שאתם מתעלים על הדואליות, שני היבטים מנוגדים שסותרים לכאורה זה את זה הופכים לנכונים באותה המידה. דבר זה נוגע לאגו ביחס לעצמי האמיתי. נכונה האמירה לפיה הבולטות של האגו, הכוח המופרז שלו, הוא המכשול הגדול ביותר לחיים פרודוקטיביים. ובאותה המידה נכונה האמירה לפיה אגו חלש אינו מסוגל לבסס חיים בריאים. אלו אינם ניגודים או עובדות הסותרות זו את זו, ידידי.

לפני שניכנס לפרטים רבים יותר, הרשו לי תחילה להדגיש, שהמצב האומלל של האנושות נובע בראש ובראשונה מבורות ביחס לעצמי האמיתי. במקרה הטוב, בני האדם הנאורים יותר מקבלים את קיומו כמושג פילוסופי, אך דבר זה שונה לגמרי מחוויה חיה ודינאמית של קיומו. אם אנשים היו מתחנכים לאור הרעיון והמטרה, שעמוק בתוך עצמם הם מכילים משהו נעלה לאין שיעור מעצמי האגו (the ego self), היתה ניתנת להם ההזדמנות, על ידי ניסוי וחקירה, להשיג תקשורת עם גרעין זה. הם היו הופכים מסוגלים להגיע למהות הפנימית האמיתית שלהם.

כיוון שזה אינו המצב, אנשים הופכים למוגבלים יותר ויותר בתפיסותיהם ובמטרותיהם. הם מתעלמים מכך שיש בתוכם משהו חי מחוץ לאגו. אפילו אלו מכם שבמשך שנים יצרו מושג של העצמי האמיתי, של החומר היצירתי שמפיח רוח חיים בכל בן אנוש, שוכחים בתשעים וחמישה אחוזים מחיי היום יום שלכם שישות יצירתית זו חיה ונעה בתוכם ושאתם חיים ונעים בתוכה. אתם שוכחים את קיומה. אינכם מנסים להגיע לחוכמתה. אתם שמים את כל ייבכם על עצמי האגו החיצוני והמוגבל שלכם. אתם שוכחים לפתוח את עצמכם לאמת ולרגשות של העצמי העמוק יותר. אתם ממשיכים להתקדם בשמחה כאילו שבאמת אין שום

דבר פרט לחשיבה המודעת שלכם, לעצמי האגו שלכם על תהליכי החשיבה הנגישים מייד ועל כוח הרצון שלו. בגישה זו אתם מרמים את עצמכם עד מאד.

לשכחה כזו יש באופן בלתי נמנע תוצאות שונות. הראשונה היא השאלה של הזדהות. כשאתם מזדהים אך ורק עם האגו או עם העצמי המודע החיצוני, כשתחושת העצמי שלכם מקושרת בעיקר עם תפקודי האגו, אתם הופכים לגמרי בלתי מאוזנים וחייכם מתרוקנים ממהות וממשמעות. מאחר והאגו אינו יכול להחליף, או להתקרב בכל דרך שהיא, למשאביו של העצמי האמיתי, בלתי נמנע שאנשים כאלה – והם מהווים את מרבית בני האדם – יהפכו למפוחדים ובלתי בטוחים עד מאד. הם מוכרחים להרגיש בלתי כשירים, ותחושת החיים שלהם, החיות והעצמי מוכרחה להפוך לשטחית מאד ובלתי מהנה. אז יש חיפוש אחר הנאות חליפיות, שהנן חלולות ומותרות אתכם מותשים ובלתי מרוצים. האגו אינו יכול להוסיף רגשות עמוקים וטעם עמוק לחיים. והוא אף אינו יכול להפיק חוכמה מעמיקה ויצירתית. האגו יכול רק לשנן, ללמוד, לאסוף את הידע היצירתי של אנשים אחרים, לחזור ולהעתיק. הוא מצויד לזכור, להסיק, לבחור, להחליט, לנוע בכיוון מסוים – החוצה או פנימה. אלו הם התפקודים שלו. אך אין זה מתפקידו של האגו להרגיש, לחוות באופן עמוק ולדעת באופן מעמיק, כלומר להיות יצירתי. כשאני אומר יצירתי, אינני מתכוון רק ליצירתיות אמנותית. כל פעולת חיים פשוטה יכולה להיות יצירתית, בתנאי שאתם מופעלים על ידי העצמי האמיתי. שום פעולה איננה יצירתית כשאתם מנותקים מהעצמי האמיתי, ולא משנה כמה מאמץ תכניסו לתוכה. למעשה, העצמי האמיתי הוא חסר-מאמץ. דבר זה, גם הוא, עשוי להיראות כסתירה.

בואו נחזור לאותם פחדים אנושיים בסיסיים שצינתי קודם לכן ונשקול אותם לאור המידע הזה. כפי שאמרתי, פחדים אלו נוצרו כתוצאה מהתנתקות מהעצמי האמיתי והישארות בבורות, בחיים עם רעיונות מוטעים. בואו נתחיל עם הפחד מהמוות, כיוון שפחד מסוים זה מטיל צל כה מאיים על חיי הכול. אם אתם מזדהים בעיקר עם האגו שלכם, פחד המוות שלכם הוא באמת מוצדק למדי, כיוון שהאגו אכן מת. דבר זה עשוי להישמע כהצהרה מפחידה עבור אלו שלא חוו עדיין את האמת והמציאות של המהות הפנימית שלהם. זה מפחיד בדיוק בגלל הסיבה שזה עתה הזכרתי, והיא שתחושת קיום, תחושת עצמי קיימת עבור אנשים כה רבים רק על ידי הזדהות עם האגו. זו הסיבה לכך שאף אדם שהפעיל את העצמי האמיתי שלו ושחווה אותו כמציאות יומיומית אינו מפחד לעולם ממוות. האדם מרגיש את הטבע בן האלמוות שלו ומכיר בו, הוא מלא באיכות הנצחית שלו; טבע זה יכול להתבטא רק כרצף, כיוון שזוהי איכותו המהותית. דבר זה אינו יכול להיות מוסבר על ידי ההיגיון אליו מורגל האגו; היגיון כזה הוא יותר מדי מוגבל מכדי להבין זאת.

מעגל קסמים שלילי מתחיל להתקיים כשהאגו מקבל חשיבות לא מוצדקת בתחושת החיות של האדם. אם האדם אינו יכול לתפוס כל מציאות אחרת של חשיבה, הרגשה והוויה בתוכו פרט למציאות של האגו, האדם אינו יכול, כמובן, לחוות את הכישורים הגבוהים יותר ואת המציאות הרחבה יותר של העצמי האמיתי. לפיכך, לשמוע שכישורי האגו, שאותם האדם מחשיב כיחידים האמיתיים, מפסיקים להתקיים מוכרח להיראות מפחיד. אבל עבור אלו מכם שחוו את המציאות המוחלטת של העצמי האמיתי, הצהרה זו לא תהיה מפחידה לעולם. אתם תדעו אז מספיק טוב עד כמה נחות, חולף ובלתי מספיק הוא האגו בהשוואה למציאות של ההוויה הפנימית הנצחית, שאותה תחוו כנצחית בכל פעם שתפגשו בה. לכן, פחד מוות מוכרח להתקיים רק כשתחושת העצמי של האדם מקושרת באופן בלעדי לעצמי האגו.

ברצוני להוסיף כאן שקבלה אינטלקטואלית של העצמי האמיתי כמושג פילוסופי לא תקל על פחד המוות בגלל שהיא אינה יכולה לתת תחושת מציאות וחוויה אמיתית של העצמי האמיתי. דבר זה דורש יותר. הוא דורש מימוש הכישורים של העצמי האמיתי. לשם כך, כידוע לכם, נחוצים שלבים מוגדרים מסוימים של התפתחות. ארחיב על כך בהמשך.

הפחד הבא ברשימה יהיה פחד מהחיים. שמעתם אותי אומר אינספור פעמים שכל מי שמפחד מהחיים מוכרח לפחד מהמוות, ושכל מי שמפחד מהמוות מוכרח לפחד מהחיים, בגלל ששניהם הנם למעשה אותו הדבר. גם את ההצהרה הזו ניתן להבין באמת רק כשהאדם חווה את העצמי האמיתי, שמיישב את כל הסתירות לכאורה. אז האדם רואה

שחיים ומוות הם הצדדים המוארים והאפלים – אם אפשר לומר זאת כך – של גילוי מסוים של תודעה, לא יותר ולא פחות.

כעת, הפחד מהחיים הוא מוצדק כשתחושת ההזדהות של האדם מקושרת באופן בלעדי לאגו. כיוון שכישורי האגו להתמודד עם החיים ולחיות אותם באופן פרודוקטיבי הם מוגבלים מאד. למעשה, הם בלתי מספיקים בברור ומוכרחים להותיר את האדם חסר ביטחון, מפחד ובלתי כשיר. לעצמי האמיתי, מצד שני, יש תמיד תשובות, יש תמיד פתרונות, לא משנה מהי הבעיה; הוא הופך תמיד כל חוויה, בלי קשר לעד כמה בלתי נחוצה ומיותרת היא עשייה להיראות בתחילה, לאבן דרך משמעותית לקראת התרחבות נוספת. הוא מגביר את חווית החיים ואת ההגשמה של הפוטנציאליים הטבועים באדם. יש לו לפיכך את היכולת להפוך אתכם לחיים יותר, למוגשמים יותר ולחזקים יותר ויותר.

בוודאי, שום דבר מזה אינו יכול להיאמר על האגו. האגו לכוד כל הזמן במצבים, בבעיות ובקונפליקטים שנראים בלתי פתירים. האגו מותאם אך ורק לרמה של דואליות: זה לעומת זה, נכון לעומת מוטעה, שחור לעומת לבן, טוב לעומת רע. כפי שאתם יודעים, דבר זה אינו מספיק לצורך התמודדות עם רוב בעיות החיים. פרט לעובדה שלא ניתן לגלות שום אמת אם האדם מתבונן בצד אחד כשחור ובשני כלבן, המימדים של בעיות אלו כוללים שיקולים רבים נוספים. האגו אינו מסוגל להתעלות על הרמה הדואלית, להביא לידי הרמוניה את האמת של שני הצדדים, כביכול. לכן הוא אינו יכול למצוא פתרונות והנו לכוד וחרד באופן נצחי. לפיכך, הזדהות עם האגו מביאה בעקבותיה באופן אוטומטי פחד מהחיים.

הבא ברשימה עשוי להיות פחד מהנאה. עבור אלו מכם שהחקירה העצמית שלהם עדיין איננה מעמיקה מאד, הצהרה כזו עשויה להישמע לגמרי בלתי אפשרית – בדיוק כפי שישמע לכם פחד מאושר. אז תאמרו לעצמכם: "זה לא נוגע אליי". אך הרשו לי לומר לכם שכל אדם, במידה שבה הוא מרגיש לא מאושר, לא מוגשם וריק, מפחד מאושר, מהגשמה ומהנאה, בלי קשר לעד כמה הוא מתאמץ וחותר לכך ברמה המודעת. זה מוכרח להיות כך; זוהי משוואה שתמיד עובדת. חייכם מדגימים את העובדה, כיוון שחייכם לעולם אינם תוצר של נסיבות שמעבר לשליטתכם, או של סיבות שמעבר לאלו שהכנסתם לפעולה באופן פנימי. אתם יודעים זאת בתיאוריה כמו גם במעשה. לפחות אלו מכם שהגיעו למספר תגליות עצמיות מגיעים יותר ויותר להכרה שבדרך זו או אחרת, אתם יצרתם והנכם יוצרים את כל מה שאינו כשורה. לעולם אל תשכחו זאת.

אם כך, פחד מהנאה, מאושר, מהגשמה הוא מציאות שניתנת ליישום ביחס לכל בני האדם. בתחילה, זוהי רק שאלה של התחברות מודעת עם פחד זה. ברגע שתעשו זאת, תבינו לבסוף מדוע חייכם אינם מניבים את הדבר שחלק אחר שלכם שואף לו בלהיטות רבה כל כך. ככל שהאגו מתאמץ להשיג את מה שאתם רוצים באופן מודע, תוך שהוא שוכח שהאגו לבדו אינו יכול להשיג זאת, כך ההגשמה פחות אפשרית. ועם זאת אין זה בהכרח האגו המודע שחוסם אותה, אלא חלק אחר כלשהו של ישותכם, שאיננו האגו ואף לא העצמי האמיתי. בכל אופן, האגו המודע נדחף לעתים קרובות באופן עיוור לפעול בדרך שמכתיב החלק הלא מודע, המפועל והמסרב-לחיים. דבר זה עובר אחר כך רציונליזציה ומקבל צידוק. גם כשהאדם נותן אמון רק בעצמי האגו הפעיל ובתודעה שלו, אפילו אז עצמי האגו אינו יותר מאשר סוכן צייתן, בין אם אתם יודעים זאת או לא. השאלה היא רק האם האגו הולך בעקבות דחפים הרסניים ומוטעים או שהוא מופעל על ידי העצמי האמיתי.

לכן, חשוב ביותר שתהיו פתוחים לתגובות הפנימיות שלכם עצמם שמתכווצות מפני אושר והנאה. כדי להבין זאת בהקשר המתאים, ברצוני לומר לכם כעת: אם אתם גוזרים את תחושת העצמי שלכם רק מתוך כישורי האגו, ויתור על האגו מוכרח להיראות לכם מאיים מאד. ובדיוק כן הוא המקום שבו אתם לכודים בקונפליקט בלתי פתיר כל עוד אתם נותרים תקועים בו: התפתחות והנאה, עונג וחיים יצירתיים, הגשמה ואושר יכולים להתקיים רק כשהעצמי האמיתי מופעל, כשאינכם מזדהים באופן בלעדי עם האגו, אלא כשאתם מחוברים ומזדהים עם העצמי האמיתי, עם החומר היצירתי הנצחי של הווייתכם. וכאן הדבר החשוב: דבר זה דורש שחרור של השליטה הישירה של האגו. הוא דורש אמון ואומץ להתמסר לתנועה פנימית שאינה מגיבה לכישורי החשיבה והרצון החיצוניים.

קל לאמת הצהרה זו אם תחשבו על רגעי ההתעלות בחייכם. כל דבר שהיה באמת מהנה, מעורר השראה, חסר מאמץ, חסר פחד, יצירתי ומשמח באופן עמוק נבע בדיוק משחרור זה ומההתלהבות שעורר משהו אחר מאשר הכישורים הרגילים שמצויים תחת השליטה הישירה של העצמי החיצוני. אז האושר אינו רק אפשרי אלא הוא תוצר לוואי טבעי. אינכם יכולים להיות העצמי האמיתי בלי שתהיו מאושרים, ואינכם יכולים להיות מאושרים אלא אם כן אתם משולבים עם העצמי האמיתי ומקבלים את חיותכם ממנו. זהו סוג האושר שאינו יודע פחד מסיום, מאובדן או מתוצאות לוואי לא רצויות. זהו סוג האושר, שכפי שאמרתי במקום אחר, הוא בו זמנית דינאמי, מעורר, מרגש, חי באופן רוטט ועם זאת שליו. אין יותר כל פיצול (split) שנובע מהפרדה בין מושגים אלו ומהפיכתם לסותרים זה את זה, כפי שעושה האגו הדואלי. באופן המפוצל של חוויית החיים, שלווה סותרת ריגוש ומביאה לשעמום. ריגוש סותר שלווה ומוביל לחרדה ולמתח. אתם ניצבים, כמו במקרים רבים אחרים, בפני בחירה שאינה נחוצה יותר כשאתם נכנסים לתחום של העצמי האמיתי המאוחד.

כיצד תוכלו להכיל ללא פחד מצב שמוכרח להסתדר ללא כישורי האגו בעוד תחושת היותכם בחיים נדמית כנובעת באופן בלעדי מכישורי אגו אלו? זה בדיוק המקום שבו אתם לכודים. אלא אם כן תראו את הפחד שלכם מאושר באור זה, לא תמצאו את דרככם החוצה ממלכודת זו. תפסחו לנצח על שתי הסעיפים. מצד אחד, תפחדו מאד משחרור השליטה של האגו (letting go). מצד שני, תהיו כל הזמן במצב של ייאוש כזה או אחר שעשוי להיות מודע יותר או פחות. הרגשה של פספוס בחיים, של חיסרון של משהו מהותי, תרדוף אתכם, בגלל שהדבר הדרוש כדי להקל על מצב זה לא יוכל להגיע עד שתותרו (let go) על הבולטות של האגו.

דבר זה מביא אותי אל הפחד הבא, שקשור לכך מאד, והוא הפחד מויתור על שליטה (letting go). אם, שוב, תחושת העצמיות של האדם נובעת אך ורק מהאגו, האישיות אינה מסוגת לוותר. משמעותו של ויתור על שליטה במצב כזה יהיה הכחדה. אך עבור אלו שהתחילו, זעיר פה זעיר שם, לאט לאט, לראות את האמת והמציאות של העצמי האמיתי, לא רק שהויתור יהיה נטול סכנה, הוא יהיה החיים עצמם.

רק בהדרגה אתם מתרגלים למצב החדש, לתנודות (ויברציות) החדשות, לדרכים החדשות של תפקוד העצמי האמיתי. אך דבר זה בודאי אינו סותר את החיים בגוף במישור ארצי זה. כלל וכלל לא. משמעותו היא רק אינטראקציה הרמונית בין האגו והעצמי האמיתי. משמעותו היא ידיעת התפקידים של האגו, המגבלות כמו גם הכוח שלו. אחזור בהמשך לנושא זה.

תחילה, ברצוני לומר שבכל פעם שאדם מפחד מהעצמי האמיתי, הוא בהכרח מפחד מחיים וממוות, מהנאה ומהגשמה, מאושר ומהתפתחות, מרגשותיו ומהתהליך היצירתי עצמו. שנית, ברור מאליו שרגשות אינם יכולים להיות נשלטים על ידי האגו. אלו שמנסים לעשות זאת רק מרמים את עצמם. הם הורגים את הספונטאניות והחופש של העצמי האמיתי. זו הסיבה לכך שרגשות לעולם אינם יכולים להגיב לשום הכרח, שמגיע הן מאנשים אחרים והן מהעצמי. הם מתעוררים באופן עקיף ונדמה שהם בעלי חיים עצמאיים; בעלי חוקים, היגיון וחוכמה משל עצמם. מוטב לכם לחקור ולהבין חוק וחכמה אלו מאשר להכחיש את הרגשות ולכפות עליהם את ההיגיון, החוק והחכמה-המדומה של האגו הפעוט. כיוון שרגשות הם ביטוי לתהליך היצירתי עצמו. כל אחד יודע שגם את התהליך הזה אי אפשר לאלץ. אפשר רק לעודד או להחליש אותו, בדיוק כמו את הרגשות. רגשות והתהליך היצירתי הם תנועות פנימיות, להן אני קורא גם תנועות נשמה. הם ניכרים במסרים ובסימנים המיוחדים להם, שלא ניתן להפריז בחשיבותם אם האדם רוצה לחולל הגשמה עצמית ולבסס קשר עם העצמי האמיתי.

העצמי האמיתי מקרין ומעביר זרימה חיונית של אנרגיה, שמורכבת מזרמים מובחנים רבים. זהו הדבר שלו אני קורא בדרך כלל כוח החיים (the life force). כוח חיים זה איננו רק עוצמה גדולה: הוא תודעה. הוא מכיל חוכמה עמוקה וחוקיות איתנה, נצחית ובלתי משתנה. חיוני לחקור ולהבין חוקים אלו. הבנה כזו מעשירה את החיים באופן מופלא ביותר, עד למידה שלא תוכלו להעלות בדמיונכם.

הכחשת האקסטנזיה האינטנסיבית של כוח חיים זה, שמתגלה בתחומים מסוימים באופן אינטנסיבי יותר מאשר באחרים, בכל רמות הקיום, משמעותה הזמנת דרגות שונות של מוות. הכלתו של כוח חיים זה משמעה לחיות ללא מוות. הכחשת ההנאה העילאית של החיים היא מוות. העובדה שהאגו הגיע לידי קיום משמעה שמוות בא לידי קיום. איני יכול להיכנס לפרטים בנוגע לכך עכשיו, כיוון שזה יטה אותנו במידה רבה מדי ממסלולנו. מספיק לומר שהאגו הוא חלקיק מפוצל (split-off) של התודעה הרחבה יותר, שנותר עדיין אצל כל בני האדם. אם חלק מפוצל זה לא ישולב עם מקורו, הוא ימות. לכן התפצלות ומיתה קשורות זו לזו, כפי שאיחוד וחיים קשורים ותלויים זה בזה. קיום האגו, העדר הנאה ומוות קשורים ישירות זה לזה, כפי שהעצמי האמיתי, הנאה עילאית וחיים קשורים ישירות. לכן כל מי שמפחד מוויתור על שליטת האגו, שמפחד ומכחיש הנאה בגלל הפחד הזה, מוכרח להזמין מוות. זוהי המשמעות האמיתית של מוות. זוהי הכחשה של גרעין החיים המקורי, האמיתי.

כל זה, ידידי, עשוי להוביל לטעות לפיה יש להיפטר מהאגו. לרוע המזל, תורות רוחניות רבות עשו טעות זו ובכך גרמו בלבול למאמיניהן. שום דבר לא יכול להיות רחוק יותר מהאמת מאשר חוסר התייחסות לאגו או הזנחה שלו. אלו יובילו רק לקיצוניות השנייה, ושתי הקיצוניות הן תמיד מוטעות, מזיקות ומסוכנות באותה המידה.

אנשים שלאורך מחזור חיים – לעתים קרובות לאורך מספר מחזורי חיים – הדגישו הדגשת יתר את האגו, מתוך הרעיון המוטעה שהוא אינו מקנה רק ביטחון אלא הוא החיים עצמם, הפכו לעייפים. הם התעייפו בגלל שכל תנועת נשמה המבוססת על תפיסה מוטעית היא מתישה מעצם טיבה. היא גורמת לאנשים להתכווץ על מנת להיצמד באופן נואש. הדרכים המוטעות השונות להקל על אגו מכווץ משמען תמיד החלשת האגו. אם, מצד אחד, האגו חזק מדי, באופן בלתי נמנע הוא מוכרח להיות חלש מדי מצד שני. אסביר זאת במונחים מעשיים עבור אלו מכם שעובדים בנתיב זה: במידה שבה אתם מפחדים לשחרר את שליטת האגו בגלל שאתם מאמינים ברעיון המוטעה לפיו שחרור גורם לכם לאבד מכוחכם, באותה המידה אינכם מסוגלים להתנהג באופן אסרטיבי בגלל שאתם מפחדים. ככל שאתם מסוגלים יותר להיכנע-לעצמכם (self-surrender), לרגשותיכם, לתהליך היצירתי, לאיכויות הבלתי נודעות של החיים עצמם, לבן זוג – כך אתם בהכרח חזקים יותר. לא תפחדו אז לקבל החלטות, לעשות טעויות, לפגוש קשיים. אתם תישענו על המשאבים שלכם עצמכם, יהיה לכם היושר (integrity) של השקפותיכם אתם, תשלמו את המחיר של עצמיות (selfhood), תעמדו על זכויותיכם כשתמלאו את חובותיכם ברצון ובנכונות, לא מתוך פחד מסמכות או מהתוצאות של אי הסכמה. כוח האגו של אסרטיביות עצמית בריאה שכזו הופך את הכניעה-העצמית לאפשרית. ולהיפך, חולשת האגו שמפחד מאחריות עצמית הופכת כניעה עצמית, ולפיכך הנאה, לבלתי אפשרית. האדם שבדרך כלל מעמיס ומתיש את כישורי האגו יחפש אז הקלה מזויפת. הקלה מזויפת שכזו יכולה לקבל צורות רבות. אחת הצורות הקיצוניות היא חוסר שפיות, מצב שבו האגו לגמרי בלתי כשיר. במקרים פחות קיצוניים היא מקבלת צורה של תופעות נירוטיות, היכן שהאגו אינו מסוגל להשתמש בכישורי הכוח, העצמיות והאחריות האישית שלו. או שהיא יכולה לקבל צורה של אלכוהוליזם, התמכרות לסמים וכל הדרכים המלאכותיות להשגת הקלה מאגו מתוח מדי שמנוע מהנאה בגלל שהוא מפוחד מדי מכדי להיכנע לתהליך היצירתי.

לפיכך חשוב מאד להבין מה הם כישורי האגו, כיצד להשתמש בהם והיכן מצויות מגבלות האגו. ניכנס לפרטים מדויקים יותר בעתיד; כל שברצוני לומר כרגע הוא זה: האגו מוכרח לדעת שהוא אינו אלא משרת לישות הגדולה יותר שבפנים. תפקידו העיקרי הוא לחפש באופן מכוון קשר עם העצמי הגדול יותר שבפנים. עליו לדעת את מקומו. עליו לדעת שהכוח, הפוטנציאל והתפקיד שלו הם להחליט לחפש קשר, לבקש עזרה מהעצמי הגדול יותר, לבסס קשר קבוע איתו. יתרה מכך, המשימה של האגו היא לגלות את המחסומים שמצויים בינו לבין העצמי הגדול יותר. גם כאן משימתו היא מוגבלת. ההכרה מגיעה תמיד מבפנים, מהעצמי האמיתי, אבל היא מגיעה כתגובה לשאיפתו של האגו להבין ולשנות זיוף, הרסנות וטעות. במילים אחרות, המשימה של האגו היא לנסח את המחשבה, הכוונה, השאיפה. אך המגבלה שלו היא בהוצאה לפועל של המחשבה, הכוונה, המשאלה.

לאחר שמילא את משימתו להחליט בעד אמיתיות, יושר, כנות, מאמץ ורצון טוב, עליו לזוז הצידה ולאפשר לעצמי האמיתי לעלות אל פני השטח עם האינטואיציה וההשראה שלו שמעצבות את השביל ומכוונות את הנתבי האישי. האגו מוכרח, שוב ושוב, לבחור, להחליט, להתכוון, על מנת לעקוב אחר התפתחות זו. עליו להיות מוכן ללמוד מבפנים ולהבין את השפה העמוקה יותר של הלא מודע, שהנה בתחילה סתומה למדיי אך מאוחר יותר הופכת ליותר ויותר ברורה. עליו ללמוד לפרש את המסרים של הלא מודע ההרסני, כמו גם של הרבדים הלא מודעים עוד יותר של העצמי האמיתי, על היצירתיות והקונסטרוקטיביות הנפלאות שלו. האגו צריך להעמיד את תמיכתו המלאה, את מאמציו המכוונים, את גישתו הבונה ביותר ואת תשומת לבו הבלתי מחולקת לרשותו של הנתבי הפנימי. עליו להכיר במגבלתו באשר לחוכמה העמוקה, לקצב האישי של הנתבי, לתזמון, לכוח העמידות בזמנים קשים, ולהזמין את המשאבים הבלתי מוגבלים של העצמי האמיתי. עליו לפתח רגישות כדי לחוש במשחק הגומלין המעודן שבין האגו הערני במידה גוברת לבין העצמי האמיתי ההולך ומתגלה, כך שיוכל ללמוד מתי להיות חזק ואסרטיבי בהתגברות על התנגדות, בגילוי תירוצים ורציונליזציות, ומתי לזוז הצידה בגישה יותר פאסיבית, מקשיבה ולומדת. ניתן לדמות את האגו לידיים זרועות שנעות כלפי מקור החיים ועוצרות את תנועתן כשתפקידן אינו עוד אלא לקבל.

מי ייתן וכולכם תרויחו מהרצאה זו. מי ייתן ותלמדו אותה לעומק, תהגו בה. למדו משפט אחרי משפט כפי שהם מתייחסים אליכם. עשו מדיטציה מתוך משאלה להשתמש בכך, לא רק באמצעות הבנה תיאורטית, אלא על ידי חיפוש אמיתי של אותו חלק בעצמכם שהנו נצחי, שהנו מספק באמת, ושמצוי תמיד בתענוג מופלא, אקסטאטי. כיוון שזוהי זכותכם מלידה. המחיר הוא מאמץ מסוים של התגברות על עצלות, התנגדות ואמצעי ביטחון מזויפים.

הוא כולל גם את חקירת המצבים שמאפשרים את הקשר עם העצמי האמיתי. עצמי האגו מוכרח להיות מותאם לעצמי האמיתי. העצמי האמיתי מתעלה על החוקים השטחיים של המוסריות החיצונית, לכן עליכם להיות בעלי אומץ להיות באמת שלכם, במקום להתאים את עצמכם לדעת הקהל, לסמכות, לחברה באופן כללי. כניעות כזו מתרחשת רק מתוך פחד וחדמנות, מורך לב ואופורטוניזם. לכן מוסר חיצוני אינו בהכרח סימן למוסר אמיתי, פנימי. אולם, לעצמי האמיתי יש סטנדרטים מדויקים מאד של מוסריות אמיתית, מטבע עמוק הרבה יותר בהשוואה לסוג הראשון. על האדם לראות היכן קיימים בנשמה אנוכיות, אכזריות, התרכזות בעצמי, חמדנות וחוסר יושר, גם אם בצורה שולית. כל חלקיק כזה, לא משנה עד כמה מהול בטוב אמיתי, מהווה מכשול – במיוחד כשלא מכירים בו, כשמכחישים או מתרצים אותו. אם אתם מרמים את עצמכם על ידי הניסיון לרמות את החיים, אתם הופכים את עצמכם לבלתי תואמים עם החוקים והכוח של הישות היצירתית הפנימית ביותר שלכם. לכן גלו את התחומים שבהם אתם מרמים. הם עשויים להיות חבויים, אמנם, אך הם תמיד קיימים במידה שאומללות וחוסר שביעות רצון קיימים, ולפיכך במידה שאתם נפרדים מהעצמי האמיתי שלכם. היו בשלום, היו מבורכים, היו באלוהים!